

Anna McPartlin

Alles tussen ons

A.W. Bruna Uitgevers

1 Even voorstellen: de enige echte Eve Hayes

Zondag, 1 juli 1990

Lieve Lily,

Je bent nu een week weg en het voelt als een jaar! Oké, wat is er op het thuisfront gebeurd? Nou, eigenlijk niet zoveel. Je kent die mafkees toch wel die bij de bowlingbaan werkt? (Die ene die eruitziet als Glenn Medeiros, niet die andere die in zijn neus peutert en het dan opeet.) Oké, hij volgde me van de snackbar naar de haven en ik voelde dat hij achter me liep, maar liet niks merken, tot ik doorkreeg dat het donker werd en er verder niemand was, dus ik draaide me om en vroeg: wat wil je? Hij wees naar zijn fiets, die vlak voor me op slot stond en zei: 'Ik wil mijn fiets.' BLUNDER. Hoe dan ook, we kletsten wat over muziek, hij is fan van R.E.M. (gaap, wie niet) en ineens zei hij dat hij me leuk vond. Zomaar, bám. Ik zei dat hij te klein was om op die manier leuk te zijn. Was dat gemeen? Jij bent mijn filter als het op sociale contacten met het plebs aankomt. Hij keek gekwetst, maar jezus, ik ben één meter tachtig. En wat is hij, één vijftenzestig of zo? We zouden er echt dom uitzien samen, en daarbij komt ook nog dat hij zo raar is. Hij zei, en ik maak geen grapje: 'Als we liggen, zijn we even lang.' Kun je nagaan, Lily... hij heeft het over seks! Wat een lef. Dus ik zei dat hij raar was en dat ontkende hij gewoon. Hij zei dat hij anders was en dat anders juist sexy was. Niet te geloven, toch? Ik zei: 'Ja, misschien als anders

betekent dat je ergens geweldig goed in bent of waanzinnig origineel en als je een of andere visie hebt in plaats van een permanentje terwijl je de bloesjes van je zus draagt en op de hoek van de straat superslechte gedichten staat te blèren.' Dat leek hem echt te raken. Hij was niet van slag door die opmerkingen over het permanentje of de bloes, maar dat van die poëzie kwam aan. Ik voelde me rot, want hij zag eruit alsof ik hem met een speld had geprikt. Ik zei 'Sorry' maar het leek wel of hij zou gaan huilen en toen noemde hij me een arrogante blonde bitch en rende keihard weg. Ik ging op het muurtje zitten en probeerde mijn patat op te eten, maar die was nu koud dus gaf ik het grootste deel uiteindelijk maar aan een hond die op het strand aan de poep van een andere hond had gelikt. Toen kwamen Gar, Declan en Paul eraan. Declan lijkt er slecht aan toe zonder jou. Hij vroeg of ik nog iets van je gehoord had. Ik zei alleen toen je woensdagavond vanuit die telefooncel had gebeld en hij zei dat hij die keer ook een telefoontje van je had gehad.

Hoe gaat het allemaal in Dingle? Gaat het serveersterswerk al wat beter? Word je goed genoeg betaald om daar te blijven? Ik mis je echt. Het is hier zo eenzaam zonder jou. Gar blijft maar proberen om weer bij me terug te komen en dat ben ik niet van plan, maar, en maak me nou niet af, ik heb gisteravond wel met hem gezoend. Het was stom en ik was een beetje aangeschoten en hij deed aardig en zei dat mijn ogen zo groen waren dat ze glansden als smaragden. Ja, ik weet het – braak – maar als je dronken bent voel je je fantastisch door dat soort dingen. Nou ja, ik voelde me in elk geval fantastisch tot we zoenden en ik besepte dat ik dat gewoon niet meer wil. Ik vind Gar echt leuk, maar gewoon, als vriend. Ik verzon een domme smoes en zei dat ik moest gaan, dus nu moet ik hem onder ogen komen en nuchter met hem praten!

Denk je dat je in augustus terug naar huis kunt komen als je veel fooien krijgt en je het daar goed doet? Ik kan me

gewoon niet voorstellen dat dit onze laatste zomer samen zou kunnen zijn en dat jij daar bent en ik hier en het is zo megasaai zonder jou. Ik weet dat je moeder blut is maar kan ze je vader niet om geld vragen? Wat kost het om naar Griekenland te bellen en hem eraan te herinneren dat hij een kind in Ierland heeft dat wil studeren en hulp nodig heeft met het collegegeld? Hij is er verder ook niet bepaald voor je geweest in je leven en ik weet dat dat pijn doet, dus sorry dat ik erover begin maar het moet gezegd worden. Hij is het je verschuldigd.

Ik besteed mijn tijd aan onderzoek. Ik heb heel wat dagen in de bieb doorgebracht. De jongens denken dat ik gek ben, maar ik ben dol op de bibliotheek. Ik heb gelezen over mode door de eeuwen heen en dat is echt interessant. Papa heeft een nieuwe, veel betere naaimachine voor me gekocht om te compenseren dat jij weg bent en donderdag heb ik heel veel oversized kleren gekocht bij de kringloopwinkel zodat ik ze uit elkaar kan halen en opnieuw kan maken. Ik zou nog niet dood gevonden willen worden in de kleren die ik tot nu toe heb gemaakt, het materiaal is waardeloos, maar ik heb tenminste iets te doen.

Clooney is nooit echt thuis en als ik hem zie heeft hij altijd een ander meisje. Papa kan er geloof ik wel om lachen. Ik niet. Hij is aan het veranderen en sinds hij bij die stomme universiteitsradio zit loopt hij rond alsof hij Bono is of zo iets. Het is zielig. Dat grietje met wie hij gisteren was, was een hele toestand. Ze had een bos wild zwart haar als een mislukte Kate Bush en een miljoen armbandjes en haar T-shirt was ongeveer een jaar niet gewassen. Ze sliepen in zijn kamer want papa was weg. Ik vraag me af of papa daar ook om zou kunnen lachen. Dat gaat mijn broer geld kosten! De volgende keer dat hij irritant doet reken ik twintig pond voor mijn zwijgen. Hoe dan ook, ze noemt hem 'mijn donswoolkje'!!! Dat geloof je toch niet? Walgelijk. Gisteravond weer naar Young Guns II gekeken (met de tv keihard aan).

Oké, maak een lijstje met wie je zou willen daten, de leukste eerst: Emilio Estevez, Kiefer Sutherland, Lou Diamond Phillips, Christian Slater?

Ik zou kiezen voor:

- 1. Emilio Estevez (echt serieus knap)*
- 2. Lou Diamond Phillips (exotisch)*
- 3. Kiefer Sutherland (ik vond hem leuk in The Lost Boys maar in YG II was hij maar gewoontjes)*
- 4. Christian Slater (praat hij echt zo?)*

Goed, ik moet ervandoor, ik leg een tuinbroek maat 44 opzij. Ik weet nog niet wat ik ervan ga maken maar ik hoop dat ik er minstens drie kledingstukken uit kan halen.

MIS JE, MIS JE, HOU VAN JE.

*Je beste vriendin,
Eve*

ps Paul zei dat Glenn Medeiros van de bowlingbaan (hij heet eigenlijk Ben Logan) die gedichten schrijft over zijn dode zus. Nu voel ik me echt rot. Ze is doodgegaan toen ze tien was. Daar gaat dat gedicht over (dat hij steeds met zo'n gek stemmetje blijft herhalen): 10, 10, nooit meer zien. Ik vind het nog steeds raar. Ik mis mijn moeder, maar ik verzin geen gedichten over haar dood.

*Ik was 5 en ze leefde
Ik was 7 en ze was in de hemel!*

pps Wat voor weer is het daar? Hier regent het al drie dagen achter elkaar. Ik word doodziek van dat natte haar. Ik denk dat ik maar een Sinéad O'Connor doe. Lekkere zomer.

Op 1 juli 2010, twintig jaar nadat de achttien jaar oude Eve Hayes op een regenachtige zondagmiddag op haar kamer achter haar bureautje een brief aan haar beste vriendin Lily schreef, zat een veel oudere en wijzere Eve achter datzelfde oude bureautje. Het regende, net als al die jaren geleden. Eve liet haar gedachten naar die dag dwalen, zoals ze wel vaker deed als ze zich verdrietig of alleen voelde. Destijds leek een week wel een heel jaar. Ze glimlachte bij de herinnering aan haar redeloze wanhoop. Ze had haar vriendin zo erg gemist dat haar hart er pijn van deed en ze liep rond als een zombie omdat ze slaapgebrek had doordat ze in haar hoofd de hele nacht gesprekken met Lily voerde. Dan zei Eve iets als *Hé, Lil, volgend jaar om deze tijd zijn we...* en dan maakte Denkbeeldige Lily haar zin af *... miljonair*. Ze waren allebei fan van *Only Fools and Horses* en kenden de dialogen uit hun hoofd. Eve noemde Lily een 'oetlul'. Denkbeeldige Lily noemde Eve een 'brutale ouwe flapdrol'. Als Eve het zat werd om eigenlijk zichzelf steeds uit te schelden, vertelde ze Denkbeeldige Lily over haar dagelijkse beslommeringen en ergernissen, zoals die ochtend dat ze dacht dat haar broer Clooney was doodgegaan op de wc, omdat hij geen antwoord gaf toen ze op de deur bonste en hem uitschold terwijl ze haar hand voor haar kruis hield en overwoog of ze beter in de gootsteen in de keuken of onder de boom in haar eigen achtertuin kon plassen. De gootsteen won. *Dat is toch niet te geloven, Lily? Ik heb in mijn eigen gootsteen geplast. Ik kon het niet in de tuin doen, want daar kijken de Noonans op uit en we weten allemaal dat Terry Noonan, oftewel 'de toerist', een smeerlap is met een verrekijker en een tweedehandspolaroidcamera die hij de hele tijd bij zich draagt. Dus wil ik niet het risico lopen dat mijn achterwerk straks bij hem aan de muur hangt!* Eve herinnerde zich dat Clooney tien minuten nadat ze in de gootsteen had geplast de badkamer was uit gekomen met een meisje en een zelfvoldane grijns op zijn gezicht, terwijl zij tot aan haar ellebogen in het bleekmiddel en de zeep zat. Ze wilde hem het liefst een keiharde stomp geven, maar goed, de achttienjarige

Eve had de twintigjarige Clooney al zo vaak een stomp willen geven. In plaats daarvan wilde ze alleen dat ze het tegen papa zou zeggen als die thuiskwam. Hij had haar uitgelachen en toen ze het in haar hoofd aan Denkbeeldige Lily vertelde, had die ook gelachen. Lily en Clooney konden het uitstekend met elkaar vinden.

Destijds had Lily, op advies van hun studiebegeleidster mevrouw Moriarty, besloten om geneeskunde te gaan studeren en huisarts te worden. Ze vond het een leuk idee om dokter te worden, maar wilde niet in mensen snijden en ze zou absoluut geen gynaecoloog worden, want zij en Eve waren het erover eens dat kutjes walgelijk waren. Trouwens, een huisartsenpraktijk was kindvriendelijk en Lily had zolang Eve zich kon herinneren moeder willen worden, en ze waren al vriendinnen toen ze nog in de luiers zaten. Lily sjouwde tot haar tiende met een pop rond. Ze noemde haar Layla en behandelde haar als een mens. Toen Lily's juf, mevrouw Marsh, zich bezorgd begon af te vragen of Layla soms een soort psychologische steunpilaar was voor Lily, riep haar moeder alle verdere onzinpraat een halt toe en gaf de pop aan het goede doel. Lily huilde een week non-stop en Eve probeerde haar te troosten door haar haar eigen dierbare aapje te geven, maar zelfs toen ze Aap overhandigde, wist ze dat Layla voor Lily onvervangbaar was. Dus toen ze dat had vastgesteld, nam ze Aap mee naar huis, knuffelde hem de hele nacht en beloofde hem nooit meer te laten gaan.

Eve was altijd vastbesloten geweest om modeontwerpster te worden. Ze naaide al sinds haar twaalfde. Ze vond het heerlijk om materiaal te zoeken, te tekenen en kleren te maken. Daarbij had ze het ideale model in de vorm van Lily, die zo klein en tenger was dat ze eruitzag als een perfect poppetje en die, hoe lelijk het ontwerp of de outfit ook was, altijd Eves creaties zou dragen. Met het verstrijken van de jaren werd Eves werk steeds beter. In de vijfde klas won ze een ontwerpwedstrijd en aansluitend kreeg ze een opdracht voor het maken van vier jurken voor het eindexamenbal op school en een communiejurk voor

een achterlicht van haar vader. Nog voordat ze haar diploma op zak had, was ze op basis van haar portfolio al verzekerd van een plek op het Central Saint Martins College of Art and Design in Londen. Lily was het slimste meisje van de klas. Ze maakte haar school op haar sloffen af zonder ooit hard te hoeven werken, waardoor ze extra lessen fotografie, kunst en piano kon volgen. Ze was overal goed in, tot Eves afschuw. Maar ze had niet Eves flair, dus dat was goed.

‘Jij gaat het maken,’ zei Lily altijd tegen Eve.

‘Ja,’ beaamde Eve dan, ‘Coco Chanel zit vast ergens in haar broek te schijten.’

Ze wisten allebei dat Lily, tenzij ze plotseling hersenletsel zou oplopen, geneeskunde zou gaan studeren aan de universiteit van haar keuze. Ze liet haar eerste voorkeur afhangen van haar vriendje Declan en dat vond Eve irritant, want Lily had het er nooit over gehad dat ze weg wilde uit Dublin om te gaan studeren, maar Declan wilde graag naar Cork. Eve dacht dat dat een smoes was. Iedereen wist dat het makkelijker was om toegelaten te worden op UCC dan op UCD. Lily zou met gemak worden toegelaten op UCD of Trinity of zelfs het College of Surgeons, maar Declan zou alles op alles moeten zetten om op Cork te komen. Daar hadden ze over geruzied bij het invullen van de toelatingsformulieren, maar Lily was koppig en hield vol dat ze naar dezelfde universiteit wilde als Declan, en aangezien Eve sowieso naar Londen zou gaan, had ze er niets mee te maken, dus gaf ze het maar op. Maar tóch...

Het was een opwindende tijd vol beloften en het enige echte verschil tussen de meisjes was dat Lily wanhopig graag volwassen wilde worden terwijl Eve niet zo happig was op verandering. Die zomer van twintig jaar geleden zou de laatste worden die de meisjes samen doorbrachten, want Lily bleek geld te moeten gaan verdienen om te kunnen studeren en de enige manier om dat te doen was door in het restaurant van haar oom te werken, 365 kilometer verderop, een totaal andere wereld. Eve vroeg zich in de daaropvolgende jaren vaak af wat

er gebeurd was als ze Lily achterna was gegaan. *Zouden we dan nog steeds vriendinnen zijn?* Eve glimlachte inwendig toen ze terugdacht aan de kleine mantra die ze elke avond voor het slapengaan opzei. *Welterusten, Lily, ik mis je, ik mis je, ik hou van je.* En ze moest toegeven dat tieners niet goed bij hun hoofd waren.

Het oude, vertrouwde bureau keek uit op haar achtertuin en voorbij haar achtertuin op de grote, oude bomen en de schommel, en op het lege slaapkamerraam van Terry de Toerist. Ze had hem al jaren niet meer gezien. Zijn gezin was na het eind-examen vertrokken, maar Eves vriend Gar had gehoord dat hij persfotograaf in Engeland was, en dat klonk heel logisch. Waarom zou je in een oorlogsgebied plaatjes van de dood gaan maken als je ook de jurk van een of andere beroemdheid kunt vastleggen bij The Ivy? Eve trok afwezig een spoor over de verwaagde ets van BGML die ze in de tafel had gekerfd, waar ze ruim twee uur over gedaan had. Ben 'Glenn Medeiros' Logan was in Eves leven gekomen toen Lily was vertrokken. Die zomer twintig jaar geleden was Eve verliefd geworden, had een enorme fout begaan, had de waarheid verteld, was haar beste vriendin kwijtgeraakt en was volwassen geworden.

Het huis was leeg en het oude bureau was het laatste meubelstuk dat door de verhuizers zou worden meegenomen. Ze hadden pauze en zaten achter in hun busje broodjes van de plaatselijke Centra-winkel te eten, en Eve was achtergebleven om nog een keer door het huis te dwalen waarin ze was opgegroeid. Ze verliet haar oude kamer en liep naar beneden. De rode verf was verschoten en liet her en der felrode rechthoeken achter op de delen van de muur die ooit bedekt waren geweest met familiefoto's. Ze waren allemaal weg, maar Eve zag ze zo duidelijk voor zich alsof ze er nog altijd hingen. Er was er een van haar moeder, haar vader, Clooney, Eve en Lily. Ze was twee en zat op haar vaders nek. Eves moeder had haar armen om de vierjarige Clooney geslagen en Lily hield Clooneys hand vast. Het was zomer in de jaren zeventig en ze stonden, vol

sproeten door de zon, onder een weidse, blauwe hemel en iedereen behalve Eve stond breeduit te grijnzen. De ovale plek werd ooit bedekt door een foto van Clooney en Eve die elkaar in hun schooluniform omhelsden op de eerste dag dat ze met hem meeging naar de basisschool. Hij keek verheugd en klemde haar dicht tegen zich aan, maar dat had het effect van een woeste beer die zijn prooi vasthield. Eve zag er ellendig uit en worstelde om te ontkomen. De grootste rechthoek van felgekleurde verf was ooit de plek van het familieportret dat Eves vader had laten maken toen hun moeder ziek werd. Het gezin zat in hun zondagse kleding op een rijtje op de bank. Mama zat aan de ene kant, papa aan de andere en Clooney en Eve ertussenin. Clooney hield de hand van zijn zusje vast en hoewel de rest van het gezin lachte, keek Eve verveeld. Zij was zes, Clooney was acht en ze herinnerde zich dat de fotograaf geïrriteerd raakte omdat ze weigerde te glimlachen toen hij ‘*Cheese*’ zei.

‘Je kunt niet anders dan glimlachen als je “cheese” zegt,’ zei hij.

‘Dat slaat nergens op,’ zei Eve.

‘Waarom wil je niet lachen?’

‘Daar heb ik geen zin in.’

‘Ik kan geen foto maken als je niet lacht.’

‘Jawel, hoor. Gewoon op het knopje drukken.’

‘Het duurt maar een tel. Ik beloof dat je gezicht er niet van kapotgaat.’

‘Mama, waarom kan hij niet gewoon zijn werk doen en weggaan?’

Haar moeder zei tegen de man dat ze er om de een of andere reden een hekel aan had om op de foto te gaan.

‘We hebben allemaal wel wat,’ zei ze, om Eves nukkigheid te vergoelijken.

‘Hoor eens, schat, ik vraag het kind niet om een vliegtuig te besturen of in de rivier de Liffey te springen, verdomme. Ik vraag alleen of ze haar mondhoeken iets meer in de richting van haar ogen wil bewegen.’

Haar vader zei dat Eve moest lachen en deed dat op een toon waaruit bleek dat het hem menens was. De fotograaf bracht de camera in gereedheid en net toen hij klikte, stak ze haar tong uit. Hij was niet onder de indruk. Clooney vond het grappig. Haar vader waarschuwde haar dat ze lief moest zijn, maar daar wilde Eve niets van weten, en haar moeder was moe dus kreeg de fotograaf opdracht om nog een foto te maken, of Eve nu lachte of niet. Hij deed wat hem gezegd werd: de drie anderen zagen eruit alsof ze net de loterij hadden gewonnen en Eve keek alsof haar hond net dood was. De andere foto's waren zo'n beetje hetzelfde en als je de foto's zag, zou je denken dat Eve was opgegroeid tot een akelige zeurpiet, maar niets was minder waar. Ze was heel verrukt over haar leven, zichzelf en de wereld om haar heen. De enige keer dat ze niet verrukt was, was als er een camera op haar gericht werd. Nadat haar moeder was overleden, kwam dat nog maar zelden voor, want haar vader bleek al net zo'n hekel aan de camera te hebben als zijn dochter, dus achter de wolken...

Eve liep over de houten vloeren van de ene kamer naar de andere en de herinneringen schoten door haar hoofd. De keuken was opgeknapt, maar als ze er middenin ging staan, op de plek waar vroeger de grote eettafel stond, ging ze terug in de tijd. Ze rook hoe haar vaders tomaten-chiliprobeersel aanbrandde. Ze zag hem eroverheen gebogen staan, terwijl hij driftig stond te roeren, gehuld in een lieveheersbeestjesshort. Hij zat onder de saus en gooide pasta tegen de muur, want hij beweerde dat die klaar was als hij bleef plakken.

'Jongens, we zijn gelanceerd!'

Clooney, Eve en Lily zaten aan de eettafel. Haar vader hield met zijn ene hand een oude radio vast die hij in een afvalcontainer had gevonden, en at met zijn andere hand zijn avondmaaltijd op. In haar hoofd hoorde ze de radio die hij op magische wijze had gerepareerd terwijl hij zijn bord met aangebrande saus en plakkerige pasta leegat. Eves vader had altijd zijn best gedaan en zijn kinderen wisten eigenlijk niet beter, want hun moeder was

ook geen topkok geweest. Eve hoorde haar tante een keer tegen haar oom Rory zeggen: ‘Mijn god, wat een schatten, die kinderen zouden nog gebakken hondenpoep eten als hun vader het met een glimlach opdiende.’ Ze had gelijk, en die arme Lily, tja, die dacht dat de zon, de maan en de sterren vanuit Eves vader straalden. Hij was aardig voor haar en nam haar zonder vragen te stellen op in zijn gezin. Ze noemde hem Danny, niet alleen omdat hij zo heette, maar ook omdat het als ‘Daddy’ klonk, en zolang Eve zich kon heugen had ze haar vriendin nagepraat, dus werd papa al snel Danny. Er was geen herinnering in dat huis waar Lily niet op de een of andere manier deel van uitmaakte.

Terwijl ze naar de glazen deuren liep die naar de stenen patio leidden, neuriede ze mee met de herinnering aan Paul Young en Zucchero die ‘Senza una donna’ zongen. Clooney zong altijd ‘Scent of Madonna’ – ‘geur van Madonna’ – om Lily aan het lachen te maken en Eve op de kast te jagen. Eve zat als puber snel op de kast.

‘Scent of Madonna, gives me pain and some sorrow, scent of Madonna, she’ll still smell bad tomorrow!’

‘Lul.’

‘Evey, noem je broer geen lul.’

‘Nou, zorg dan dat hij zich niet als een lul gedraagt.’

‘Clooney, hou op met je zusje pesten.’

‘Ik zing alleen maar.’

‘Nee, je bezorgt me alleen maar koppijn!’ zei Eve.

‘De wereld vergaat niet, Evey.’

De achtertuin was overwoekerd, de oude boomhut was er al lang niet meer, maar de grote oude eik stond er nog. Eve leunde ertegenaan en keek naar het huis waarin ze was opgegroeid. Ze herinnerde zich dat haar moeder maanden in haar slaapkamer had gewoond voor ze stierf. Eve mocht haar op het eind nog maar één keer per dag en een paar minuten per keer bezoeken. Ze ging altijd samen met Lily, die bleef zwijgen en de hand van Eves moeder streelde.

‘Hoe gaat het, mam?’

‘Goed,’ zei ze met een glimlach.

‘Je ziet er niet goed uit.’

‘Nee.’

‘Je ziet er gek uit.’

‘Niet bang zijn.’

‘Ik ben niet bang, ik ben verdrietig.’

Eves vader probeerde haar vaak uit te leggen dat het niet altijd zo’n goed idee was om maar alles te zeggen wat er in haar hoofd opkwam, vooral niet als het haar moeder aan het huilen maakte. Eve kreeg de kunst van subtiel zijn nooit echt onder de knie.

Ze ging op de oude houten schommel zitten, waar Lily en zij vrijwel elke droge dag op hadden gezeten tot ze twaalf werden en te cool waren voor schommels. Na dertig jaar had het ding uit elkaar moeten vallen en onveilig moeten zijn, maar haar vader had hem door de jaren heen onderhouden. Hij zat met een cementen fundering in de grond verankerd en maakte net zozeer deel uit van het landschap als de grote, oude bomen. Ze schommelde wat, terugdenkend aan hun gegil als ze elkaar probeerden te overtreffen door steeds hoger te gaan tot hun voeten de hemel raakten.

‘Wie het hoogst schommelt mag een wens doen!’ riep Eve dan en dan werd Lily elke keer gek, want ze kon zoveel dingen bedenken die ze wilde dat het moeilijk was om maar één wens te doen.

‘Ik kan niet nadenken, ik kan niet nadenken!’ zei Lily dan koortsachtig, alsof het de eerste keer was dat iemand ooit had voorgesteld om een wens te doen.

Als ze hoger en hoger gingen tot ze niet verder meer konden schommelen, schreeuwde Lily de longen uit haar lijf: ‘Ik hou van je, Eve Hayes!’

‘Ik hou van jou, Lily Brennan!’ schreeuwde Eve terug en dan giechelden ze en schopten wild met hun benen.

Het was lang geleden dat Eve had geschommeld of iets met zoveel overgave had gedaan, dus zat ze maar gewoon op de

schommel naar de grond voor haar te staren, naar het grasveldje waar ze altijd een hele tijd op haar rug lag met Lily naast haar, knipperend tegen de zon om naar boven te kijken, naar het raam van haar moeder. Dat waren ze ook aan het doen op de dag dat ze doodging, gewoon op het gras liggen en over ditjes en datjes praten. Er was een hoop commotie, volwassenen liepen af en aan. Eves tante huilde en haar oom praatte door de telefoon. Eves vader riep Clooney en toen gebeurde er iets. Mensen liepen niet meer rond, alles werd stil en daarna deed iemand in de kamer van Eves moeder, wie het was zagen ze niet, de gordijnen dicht. Lily hield Eves hand vast en ook al waren ze pas zes, toch wisten ze op dat moment allebei dat Eves moeder was overleden.

Eve hield haar hand boven haar ogen tegen de zon, die fel scheen ondanks de regen, en ze keek omhoog naar de kamer die haar zoveel had afgenomen. Het was de enige kamer waar ze niet nog een laatste keer was geweest. Het verdriet was nog te rauw, omdat het dezelfde kamer was waar haar vader slechts elf maanden geleden was gestorven. Die keer was ze wel in de kamer, en de hand die ze vasthield was die van haar vader.

Hij overleed op een ochtend in oktober na een kort ziekbed. Hij was tweeënzestig en tot op de dag dat hij de diagnose kanker kreeg, was hij de vrolijke, gezonde, drukke man die hij altijd geweest was. Hij werkte nog steeds als investeringsbankier, was nog steeds gek op boten en golfen en greep elke kans aan om zich daarmee bezig te houden. Hij had iets met Jean, een vrouw van halverwege de vijftig, en het was nog pril maar ze hadden veel gemeen en hij vond haar echt leuk. Hij reisde nog steeds en kwam drie keer per jaar bij Eve in New York langs. Tijdens zijn laatste bezoek had hij Jean meegenomen en ze zagen er verliefd uit. Hij had al een tijdje last van zijn rug. Hij had een paar jaar eerder de diagnose diabetes type 2 gekregen en aanvankelijk had hij de ziekte onder controle gehad, maar onlangs was zijn bloedsuikerspiegel alle kanten op gegaan en

was hij aan het begin en het eind van elke dag misselijk, dus uiteindelijk ging hij op aandringen van Jean naar de huisarts. Twee weken later, op 16 augustus, kreeg hij de diagnose terminale alvleesklierkanker. Jean belde Eve in New York.

‘Hallo, spreek ik met Eve?’

‘Ja, met wie spreek ik?’

‘Met Jean... McCormack, de... eh, vriendin van je vader.’

‘O, Jean, hoi, hoe gaat het?’

‘Eh, goed. Dank je. Lief dat je het vraagt.’ Ze klonk raar en je hoefde niet helderziend te zijn om te snappen dat ze niet voor de gezelligheid belde.

‘Wat is er, Jean?’

‘Het gaat om je vader, lieverd.’ Ze klonk alsof ze probeerde niet te huilen.

‘Wat is er met hem?’ Eves hartslag versnelde, haar temperatuur ging omhoog en het bloed uit haar hoofd stroomde naar haar tenen. Ze hield zich vast aan haar stoel. *Kom ter zake, Jean, godsamme.*

‘Hij heeft kanker.’

‘O nee.’

‘In de alvleesklier.’

‘O nee.’

‘Je moet naar huis komen, lieverd.’

‘En Clooney?’

‘Je moet zorgen dat hij ook thuiskomt.’ Ze stortte in en huilde en Eve hoorde zichzelf Jean troosten en het was net alsof ze in een andere kamer was en onbekenden door de muur heen hoorde praten.

‘Oké, Jean, het komt goed. Ik bel Clooney en we komen naar huis en we zorgen voor hem en dan wordt hij beter, want ik heb geld en ik kan alle kosten betalen, dus ontspan want ik regel het. Oké?’

‘Oké, lieverd,’ zei ze. ‘Oké.’ Maar ze had wel beter geweten, ze wist dat al het geld in de wereld Eves vader niet kon redden en dat ze het enige deed wat ze nog kon doen, namelijk

hem omringen met de mensen van wie hij hield en die van hem hielden, tot hij twee maanden later overleed. Zodra hij de diagnose had gekregen ging hij zienderogen achteruit, dus die twee maanden waren heel bijzonder geweest. Eve en Clooney hadden niet meer in dat huis gewoond sinds die zomer in 1990. Hun vader wilde niet naar een ziekenhuis of hospice, dus was het niet meer dan logisch dat ze de korte tijd die hij nog had zouden samenwonen. Eves geld kon hem niet redden, maar ze kon er wel de vierentwintiguurszorg die hij nodig had mee betalen.

Clooney kwam twee dagen na Eve thuis. Ondanks zijn zongebruinde huid zag zijn gezicht grauw en ontstonden er al terwijl ze elkaar op de luchthaven omhelsden nieuwe kraaienpootjes rond zijn ogen. Hij werd die avond dronken en huilde als een klein kind. Eve maakte een lijst van dingen die gedaan moesten worden en liet de kamer waarin haar moeder gestorven was van alle gemakken voorzien om ervoor te zorgen dat haar vader comfortabeler zou sterven. Binnen een week was de kamer uitgerust als een topziekenhuis. Eves vader was opgewekt en als hij al boos of verbitterd was, deed hij alsof dat niet zo was, en hij was oprecht en geloofwaardig maar af en toe, als hij dacht dat hij alleen thuis was, schreeuwde en brulde hij en soms huilde hij zo hard dat Eve haar broer bij de deur vandaan moest houden.

‘Hij heeft dit nodig,’ zei ze dan.

‘Hij heeft ons nodig,’ antwoordde hij.

‘Wanneer was jij voor het laatst dankbaar dat je publiek had toen je huilde?’ vroeg ze, en Clooney knikte en liet zijn vader begaan.

Als ze bij hem waren en hij geen pijn had, genoot hij van die momenten. De nachten waren donker en droefgeestig en de regen kletterde tegen het raam, maar hij was altijd dol geweest op het geluid van de regen. Jean was er van begin tot eind, maar zonder opdringerig te zijn. Ze was door en door een dame. Ze was altijd fatsoenlijk. Hoewel Eve en Clooney het gek vonden

dat ze aan het sterfbed van een atheïst vaak stilletjes zat te bidden, terwijl ze haar vingers op en neer langs haar rozenkrans bewoog. Eve begon er een keer over bij de koffie.

‘Je weet toch dat mijn vader agnosticus is?’

‘Ja, lieverd, dat weet ik.’

‘En toch bid je.’

‘Ik weet het. Zelfzuchtig, hè?’

‘Dat begrijp ik niet.’

‘Nou, ik bid voor mezelf.’

‘O.’

‘En jij? Ben jij agnosticus?’

‘Ja, tenzij de Maagd Maria, een blijde Boeddha, Allah of Brahma aan mijn voeteneind komt zitten en zegt dat het anders zit,’ zei Eve.

‘Het zal zwaar zijn om hem te laten gaan,’ merkte Jean op.

‘Ja,’ beaamde Eve en ze kon verder niets zeggen, want haar neus brandde en haar traanbuisjes jeukten.

‘Ik bid voor hem omdat ik me daar beter door voel en ik bid voor mezelf dat ik de kracht heb om verder te gaan als hij er niet meer is.’

‘Die heb je,’ zei Eve met een zelfverzekerdheid die voortkwam uit ervaring, al deed haar hart al pijn bij de gedachte.

‘En jij?’ vroeg Jean.

‘Mensen leven en gaan dood, Jean,’ zei Eve nuchter en ze liet Jean alleen achter om haar koffie op te drinken.

Als ze alleen waren, flirtten en lachten Jean en Eves vader, en zelfs met een katheter en een stoma was hij een gladde jongen. Jean bracht licht in zijn verduisterde kamer en hij was niet de enige Hayes die haar dankbaar was.

Eve en Clooney brachten samen hele dagen in die kamer door. Hij was dol op kruiswoordpuzzels en keek graag naar herhalingen van *Weekend Miljonairs*. Clooney beantwoordde de vragen luidkeels en vol autoriteit, alsof hij wist waar hij het over had. Hij had het antwoord vaker wel dan niet fout, waardoor hij de anderen aan het lachen maakte. Eén keer stelde

Chris Tarrant de vraag: ‘Welke legendarische Duitse geleerde verkocht zijn ziel aan de duivel?’ Daarna gaf hij vier namen.

Eve keek haar vader aan en haalde haar schouders op. Hij deed hetzelfde.

‘Tannhauser,’ zei Clooney vol zelfvertrouwen.

De 50/50-hulplijn kwam eraan te pas, Faust en Tannhauser waren de twee namen die overbleven. Clooney keek ernaar en knikte zelfvoldaan. De kandidaat koos Faust.

‘Oeps, nu heb je het verknald.’

Het leek wel of Chris Tarrant een eeuwigheid stil bleef voor hij glimlachte en verkondigde dat de kandidaat zojuist 16.000 pond had gewonnen.

Iedereen juichte, behalve Clooney, die net deed alsof hij uit zijn hum was door zijn vaders gelach.

‘Faust. Verdomme, Faust, natuurlijk.’

‘Natuurlijk, m’n reet, je had geen flauw idee!’ zei Eve.

‘Oké,’ gaf hij toe. ‘Maar als het poker was geweest, had ik deze ronde gewonnen.’

‘Sukkel!’ zei Eve.

‘Nou ja, in elk geval ben ik geen Big Foot!’ zei Clooney en hij moest er zelf om lachen. Vanwege Eves lengte was ze in groep 3 door een jongen, Eoin Shaw, omgedoopt tot Big Foot, en dat was zo’n succes dat ze die bijnaam niet meer kwijtraakte tot ze naar de middelbare school ging.

‘Danny!’ riep Eve op een toon waaruit haar verontwaardiging sprak over het feit dat Clooney zo onrechtvaardig was de naam te noemen die niet mocht worden uitgesproken onder het dak van de Hayes.

Eves vader lachte en herhaalde zachtjes ‘Big Foot’. Hij krabde aan zijn vermoeide gezicht en haalde herinneringen op aan het liedje dat alle kinderen bij Eve in de klas zongen, behalve Lily, natuurlijk.

‘Big Foot Hayes eet geen vlees. Wij gaan naar de mis, zij eet vis. Big Foot Hayes... Hoe ging het einde ook alweer?’

‘Danny!’ herhaalde Eve op dezelfde toon, hoewel aan haar

glimlach te zien was dat ze niet zo gekwetst was als ze eerst had laten doorschemeren.

Clooney dacht er even over na en stak zijn hand op. *'Big Foot Hayes is een smeerkees.'*

Eves vader grinnikte. 'Geen toekomstige dichters tussen dat zootje ongeregeld.' Hij viel die nacht met een glimlach in slaap en het was een van de laatste keren dat zijn nachtrust niet door medicijnen was veroorzaakt.

Soms speelden ze 's middags samen monopoly. Eve won vrijwel altijd. Clooney opperde dat dit door haar kille, afstandelijke, zakelijke Ming de Meedogenloze-persoonlijkheid kwam.

'O, kom op, Eve, niet Shrewsbury Road! Jij krijgt altijd de duurste straten!' zei haar vader toen het ernaar uitzag dat ze weer zou gaan winnen.

'Troost je maar met de gedachte dat die niet meer zoveel waard is als vroeger, Danny.'

'Geef hem nou gewoon aan hem, Ming.'

'Dat zal niet gaan, Clooney.'

'Ik zou Shannon Airport graag weggeven, hoor, pap,' bood hij aan, maar zijn vader lachte alleen maar.

'Natuurlijk, jongen.'

Toen hij nog gesprekken kon voeren, spraken ze over van alles en nog wat, maar ze hadden het er niet één keer over dat hij stervende was. Jean ontfermde zich over zijn laatste wil en zijn testament en zij was degene die zijn begrafenisideeën met hem besprak. Ze had pen en papier en schreef al zijn wensen die hij doorgaf op. De familie Hayes was niet gelovig, de dood van Eves moeder had niet hun perspectief veranderd, en hun vaders dood zou dat ook niet doen. Hij had niets met welke religie dan ook. Hij geloofde niet in een leven na de dood, in elk geval niet zoals dat werd verkocht door de diverse organisaties. Hij keek er niet naar uit om op een wolk in de hemel te gaan zitten en was ook niet bang om in de eeuwige hel te branden. Hij verwachtte niet dat hij Eves moeder zou zien; het zou leuk zijn als het wel zo was, maar hij was niet bang voor een definitief

einde. Zelfs toen het slechter met hem ging en zijn pijn moeilijker te verdragen werd, bleven ze net doen alsof Clooney en Eve gewoon langdurig bij hem logeerden en dat alles prima ging.

Toen hij uiteindelijk weg begon te glijden, kon Clooney het niet aan en liet Eve eindelijk de schijn varen. Terwijl hij vocht voor zijn laatste, moeizame ademhaling, hield ze zijn hand vast en fluisterde in zijn oor. 'Het is goed, je mag gaan, Danny,' zei ze en hij kneep zachtjes in haar hand, sloot zijn ogen en weg was hij.

Jean zat met gebogen hoofd bij de deur en liet haar versleten rozenkrans door haar handen gaan. Clooney stond bij het raam naar buiten te kijken. Hij draaide zich lange tijd niet om. Eve bleef haar vaders hand vasthouden en maakte met haar vrije hand aantekeningen van wat ze allemaal zou moeten regelen.

Hij wilde het eenvoudig houden, in een fijne rouwkamer met een paar woorden van Clooney en Eve, hoewel hij het zou begrijpen als Eve niet wilde spreken, want hij wist hoe ze was. Hij wilde dat zijn oude vriend Lenny gitaar zou spelen en een paar nummers van Bob Dylan zou zingen en nadat ze een paar woorden hadden gesproken, een paar liedjes hadden gezongen, een paar broodjes hadden gegeten en wat thee hadden gedronken, wilde hij dat ze zijn as op zijn dierbare zeilboot mee op zee zouden nemen en hem daar ceremonieel zouden uitstrooien.

'Is dat eigenlijk wel legaal?' vroeg Clooney aan Jean.

'Wat maakt dat nou uit?' vroeg Eve.

Dus dat was precies wat ze gedaan hadden. Eve vulde een picknickmand, met daarin een dure fles wijn. Jean, Clooney en Eve stonden aan dek, ieder van hen verdiept in zijn eigen gedachten en herinneringen. Ze zorgden dat ze wisten van welke kant de wind kwam, want hij was er erg op gebrand geweest dat ze niet zouden riskeren hem op zich te krijgen of op te eten.

'De windrichting is allesbepalend, Jean,' had hij gewaarschuwd. 'Gesnopen.'

'Allesbepalend,' herhaalde hij en hij likte aan zijn vinger en stak hem in de lucht.

‘Begrepen.’

‘En gooi de urn er niet in.’

‘Prima.’

‘Dat is vervuiling.’

‘Duidelijk.’

‘Maar je moet de urn ook niet houden.’

‘Tja, wat wil je dan dat ik ermee doe?’

‘Recycle hem.’

‘Okidoki.’

‘Ik wou dat ik meer tijd had om van je te houden, Jean,’ zei hij en hij lachte naar haar. ‘Dat vind ik zo erg.’

‘Ik ook,’ zei ze en ze liet stilletjes een traan vallen terwijl ze verderging met het afvinken van zijn wensenlijst.

Toen de windrichting was vastgesteld, gaf Eve de urn aan Clooney en ze stonden iets van een minuut met zijn drieën bij elkaar voordat hij de as overboord gooide. Jean huilde de hele weg terug, stilletjes in een grote zakdoek, alsof ze niet te veel gedoe wilde veroorzaken. Clooney was stil en raakte zijn drankje nauwelijks aan. Eve had het grootste deel van de fles leeggedronken tegen de tijd dat ze in de haven aankwamen.

In de elf maanden na het overlijden van haar vader was er veel veranderd. Het was tijd om het huis en haar kindertijd achter zich te laten. Ze keek uit naar een nieuw hoofdstuk in haar leven, en een trager tempo. Het werd tijd dat Eve eens iets meer van de dingen ging genieten.

Ze trok de glanzende donkerblauwe voordeur achter zich dicht en toen ze door de korte, met bomen omzoomde laan liep, draaide ze zich om en wierp nog een laatste blik op het grote, witte huis dat bedekt was met wijnranken en een kruipplant met roze bloemen, en op de grote eikenboom en het bankje dat daaronder stond in het midden van de voortuin. *Dag, oud huis – dag, kindertijd – dag, mam – dag, Danny. Jullie waren geweldig, we hebben geluk gehad met jullie allebei. Ik mis jullie. Ik hou van jullie. Als ik jullie nooit meer zie: dank jullie wel.* Ze bleef niet dralen en vergoot geen traan. Eve was niet iemand die

ergens een drama van maakte, en haar moeder en Jean hadden haar geleerd dat een dame altijd weet wanneer het tijd is om te vertrekken. Ze knikte naar de jongens in het busje, die hun lunch opaten. Ze stak de straat over en stapte in haar auto. Ze deed haar sleuteltje in het contact en reed de straat waar ze was opgegroeid uit, denkend dat het de laatste keer was.

Eve had die ochtend kort met Clooney gebeld. Hij zat in een of ander hels oord in Afghanistan, waar hij wezen en zwerfdieren te eten gaf, en de details over de verkoop van het huis interesseerden hem niet echt.

‘Ik moet je bankgegevens hebben.’

‘Waarvoor?’

‘Voor het geld van de verkoop van het huis.’

‘Geef mijn aandeel maar aan de kankerbestrijding.’

‘Doe nou niet zo moeilijk.’

‘Ik maak het juist makkelijk.’

‘Nee. Je doet moeilijk. Ik ga jouw geld niet weggeven.’

‘En als ik alsjeblieft zeg?’

‘Goed dan, ik open wel een rekening op jouw naam.’

‘O, betekent dat dat ik te maken krijg met belasting?’

‘Je geeft je geld niet weg omdat je niets te maken wilt hebben met belasting.’

‘Jij niet. Ik.’ Hij veranderde van onderwerp. ‘Je klinkt moe.’

‘Ja, nou ja, natuurlijk ben ik moe. Ik doe hier alles terwijl jij in Afghanistan rondbanjert.’

‘Mensen banjeren niet rond in oorlogsgebieden.’

‘Nee, dat zal inderdaad wel niet,’ besloot ze.

‘Je zult wel blij zijn om weer thuis te zijn.’

‘Ja,’ beaamde ze enigszins halfslachtig. ‘Het is te gek.’

‘Misschien kom ik je wel snel opzoeken,’ zei hij en ze lachte.

‘Ik zal er niet op wachten,’ zei ze. ‘Er moet iemand doodgaan, wil jij thuiskomen.’ Daar ging hij niet tegenin. Hij rondde het gesprek slechts af door haar te vertellen dat ze kon doen wat ze wilde met het geld. ‘Ik heb het niet nodig, Eve, en ik wil het niet.’

Clooney had altijd raar gedaan over geld. Het had hem nooit

echt iets gedaan. Zelfs als kind was hij nooit onder de indruk geweest van materiële zaken. Hij had jaren van onkostenvergoedingen en bankgeld geleefd. Hij leidde een nomadenleven zonder dat iemand afhankelijk van hem was. Hij wist niet eens wat er op zijn rekening stond, hij keek er nooit naar. Hij gaf eten aan de armen die in de slechtst denkbare omstandigheden verkeerden en daar had hij geen kostuums of dure auto's voor nodig. Eve dacht vaak dat haar broer waarschijnlijk de betrouwbaarste persoon was die je ooit tijdens een crisis kon ontmoeten, maar zodra de crisis voorbij was, was hij weg en ging weer verder, omdat hij niet het gevoel had dat hij iets kon doen als hij niet nodig was.

Clooney was op zijn twintigste het huis uit gegaan. In september 1990 moest hij aan zijn derde jaar aan de universiteit beginnen. Hij studeerde techniek, maar wist halverwege zijn eerste studiejaar op de een of andere manier een plek bij de universiteitsradio te bemachtigen. Hij presenteerde samen met een meisje dat Vera Kilpatrick heette een programma. Ze hadden van maandag tot en met vrijdag een avondshow van acht tot tien. Clooney had zijn naam nooit leuk gevonden. Zijn moeder had hem in een namenboek zien staan, en ook al hadden zijn ouders besloten hem Matthew te noemen, ze veranderde van gedachten zodra ze hem met één oog open in haar armen zag liggen.

'Hij is geen Matthew. Hij is een Clooney.'

Zijn vader wist niet zo zeker of hij dat wel een goed idee vond, maar ze was vastberaden. 'Het is Gaelisch voor "deugniet". En dit is absoluut een deugniet.'

Ze had het niet bij het verkeerde eind over haar zoon. De meeste mensen hadden nog nooit van de naam gehoord en hij moest hem vaak herhalen en spellen, tenminste, tot in 1994, toen George Clooney in *ER* de rol van dr. Doug Ross speelde en de hele westerse wereld de naam Clooney ineens kende, en tijdens de zeldzame keren dat Eves arme broer met kerst naar huis kwam, werd hij doodziek van het commentaar dat daarmee gepaard ging.

‘Clooney? Je hebt wel eigendunk.’

‘Clooney. Ik moet gereanimeerd worden. Snel.’

‘Clooney? Je bent knap, maar zo knap nou ook weer niet.’

‘Hé, Clooney, je was een waardeloze Batman.’

Zijn vader grapte altijd dat de reden dat hij ervoor koos in derdewereldlanden te wonen en te werken niets te maken had met altruïsme, maar alles met het ontsnappen aan de vloek van acteur George Clooney. Vóór George en de roep van de hongerlijders, eind jaren tachtig en begin jaren negentig, gaven veel dj's zichzelf stomme namen en hij vormde daarop geen uitzondering. Clooney Hayes werd Cloudy Dayz en zijn sidekick Vera Kilpatrick was gewoon bekend onder de naam V Kill P. Zij draaide ‘Especially for You’ van Kylie en Jason, hij draaide ‘Belfast Child’ van de Simple Minds. Zij draaide ‘Eternal Flame’ van The Bangles en hij ‘Paradise City’ van Guns N’ Roses, en tussen hun muzikale getouwtrek door trakteerden ze hun luisteraars op seks, drugs en rock-'n-roll. Ze redeneerden vanuit het mannelijke en het vrouwelijke perspectief. Ze spraken over alles, alles kon en alles mocht, en ze vormden een goed team. Ze vierden in 1988 het besluit van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om vrijwillige homoseksuele contacten tussen volwassenen te legaliseren, dat voortkwam uit een rechtszaak die David Norris had aangespannen tegen Ierland en diens zeer strenge, onrechtvaardige wetten, en ze legden uit wat de impact daarvan was. Ze riepen in 1989 op om te protesteren tegen de uitspraak van het hoogerechtshof om studenten te verbieden flyers en contactgegevens van abortusklinieken in het Verenigd Koninkrijk uit te delen. Ze bespraken in 1990 het wetsvoorstel over verkrachting en legden uit wat het betekende als verkrachting binnen het huwelijk strafbaar was. Ze waren zeer gepassioneerd en de chemie tussen hen was groot, en hoewel Eve het destijds nooit zou toegeven, was het programma erg goed.

Clooney had bij de radio kunnen gaan werken als hij had gewild, en hij had ook een prima ingenieur kunnen worden, maar zijn bloedende hart bepaalde zijn toekomst. Clooney was

veertien toen Live Aid van Bob Geldof de wereld veranderde en dat had een enorme invloed op hem. Miljoenen mensen stierven onder de slechtst denkbare omstandigheden en lang nadat het concert voorbij was, leefden de gezichten van de stervenden – die over de hele wereld op grote schermen werden geprojecteerd – voort in zijn hoofd. Toen hij de kans kreeg om zich aan te sluiten bij een groep vrijwilligers van het Vredeskorps die naar Afrika gingen, hing hij zijn studie en zijn veelbelovende radiocarrière aan de wilgen en vertrok zodra hij zijn vaccinaties had gekregen en zijn vaders verzet had gebroken. In de tussenliggende jaren had hij bij ngo's op drie continenten gewerkt, en de twee maanden die hij bij zijn stervende vader bleef vormden de langste periode die Clooney sinds zijn twintigste in Ierland had doorgebracht.

Eve was in diezelfde septembermaand afgereisd naar het Central Saint Martins College of Art and Design. Het eerste jaar deed ze een bachelorstudie in de mode, maar toen ze in de gaten kreeg dat ze nooit zo getalenteerd zou worden als sommigen van haar studiegenoten, stapte ze over op een bachelorstudie sieraden ontwerpen, en daarin vond ze haar draai. De opleiding duurde drie jaar en hoewel ze een leuke tijd had in Londen, nam ze na haar afstuderen een baan aan bij een sieradenontwerper in Parijs, waar ze drie jaar bleef wonen. Eve was niet bepaald een partygirl. Ze beschikte over arbeidsethos en had de toewijding en de vastberadenheid om te slagen. Om haar doel te bereiken werkte ze eindeloos lange uren en omdat ze niet van plan was drugs te nemen om genoeg energie te krijgen om de hele nacht te feesten en de hele dag te werken, herinnerde ze zich maar weinig van de beau monde waarin ze geacht werd te verkeren. Maar dat deed er niet toe, want ze had veel plezier in wat ze deed en ze leerde genoeg om naar Amerika te gaan, haar eigen lijn te ontwerpen en een internationale business te creëren. Amerika en haar eigen zaak lieten weinig ruimte voor een goede balans tussen leven en werken, maar het leven was goed en ze was dankbaar en tevreden, tenminste, tot haar vader

overleed. Die twee dierbare maanden veranderden alles. Ze was tot rust gekomen en had de band met haar vader, haar broer, haar oude vrienden en haar thuisbasis weer aangehaald.

Na een jarenlange stilte had Eve via Facebook weer contact met vrienden. Haar vroegere tienervriendje Gar Lynch had als eerste een vriendschapsverzoek gestuurd en naar aanleiding daarvan had ze een paar weken later opnieuw contact gezocht met hun wederzijdse vriend Paul Doyle. Gar was met Gina McCarthy getrouwd. Gina was twee jaar ouder dan Eve, maar ze hadden in hun jeugd bij elkaar om de hoek gewoond en waren goede vriendinnen geweest, tot Gina twaalf was geworden en ze het leeftijdsverschil van twee jaar een enorm struikelblok had gevonden. Ze had een eind gemaakt aan de vriendschap door tegen Eve en Lily te zeggen dat ze een heel stuk verder was dan zij, en de deur voor hun neus dichtgesmeten toen ze het lef hadden haar te vragen of ze wilde komen spelen. Hoewel Eve in de prepuberteit door Gina was gedumpt, had ze haar altijd graag gemogen. Ze hadden in die zomer van 1990 de draad weer opgepakt, vlak voordat Eve uit Ierland vertrok, en ze was heel blij geweest toen ze hoorde dat het uit was tussen haar en Gar. Door de kracht van Facebook ontdekte ze dat ze samen gelukkig waren en twee kinderen, twee honden, een kat en een boot hadden. Ze waren in dezelfde buurt blijven wonen, omdat Gar geen reden kon bedenken om te verhuizen.

‘Zeelucht, goede scholen, fantastische restaurants, de beste pub van Ierland en het ligt ook nog op de treinroute van de DART. Het is hier ideaal,’ had hij in een persoonlijk bericht gezegd, maar goed, Gar was altijd tevreden geweest met de plek waar hij woonde, en om eerlijk te zijn had hij minstens voor de helft gelijk. Eves oude woonplaats was net zo ideaal als elke andere plaats waar ze ooit was geweest.

Ze zag dat Paul in zijn studietijd naar Engeland was verhuisd, maar dat hij in de welvarende jaren weer naar huis was teruggekeerd en ondanks de gespannen relatie met zijn ouders toch ook in de buurt was blijven wonen. Gar legde uit dat Paul tij-

dens zijn tweede jaar op Trinity College uit de kast was gekomen, wat niemand had zien aankomen. Hij leek er gewoon het type niet naar. Hij was een uitstekende rugbyspeler, keihard, en hij had altijd meisjes om zich heen. Het was Eve opgeval- len dat hij nooit echt iets had gehad met iemand uit haar dorp. Het was altijd een meisje waar hij met de bus naartoe moest. Hij bleef nooit langer dan vijf minuten bij een meisje, maar er was altijd wel een meisje. De jongens vonden hem een legende. Eve vond hem een enorme slet, zij het wel een aardige, maar er werd gezegd dat je maar het beste zo ver mogelijk bij Paul Doyle uit de buurt kon blijven als je je waardigheid of je maag- delijkheid wilde behouden. Ze was in Londen toen hij uit de kast kwam, en vanwege de afstand tussen haar en haar oude groepje was het hele drama destijds aan haar voorbijgegaan. Later had ze via Gar en Gina gehoord dat het een hele toestand was geweest. Pauls vader zette het drie dagen en nachten op een zuipen en kwam uiteindelijk met een spijker in zijn kop op de Spoedeisende Hulp terecht zonder dat hij zich kon herin- neren hoe hij daar terecht was gekomen. Zijn moeder dreigde een heel doosje slaappillen te slikken en kon alleen van dat idee worden afgebracht door de plaatselijke priester, die be- loofde te zullen bidden dat haar zoon zou ontkomen aan de eeuwige verdoemenis. Later bleek hij pedofiel te zijn, nieuws dat mevrouw Doyle beter leek op te nemen dan de geaardheid van haar zoon. Paul woonde jaren samen met een jongen die Paddy heette, en iedereen kwam er pas achter dat het uit was toen Paul zijn Facebook-status veranderde. Paul was geweldig gezelschap, maar hij praatte nooit over zijn persoonlijke leven, dus in de drie jaar nadat Paddy op mysterieuze wijze uit zijn leven was verdwenen, was er niemand die wist wat Paul deed, met wie hij het deed en of hij überhaupt wel iets met wie dan ook deed. Twaalf maanden eerder had Eve op een avond tij- dens een etentje geprobeerd informatie los te peuteren en had daarbij haar stervende vader als emotionele chantage gebruikt.

‘Nee.’

'Ah, toe nou, vertel eens iets.'

'Nee.'

'Ik heb afleiding nodig.'

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Omdat ik dat niet wil.'

'Je bent een waardeloze homo.'

'Je hebt geen idee.'

Hij lachte naar haar en knikte instemmend, waarna hij overstapte op een ander onderwerp om het maar niet over zijn persoonlijke leven te hoeven hebben, dus praatten ze de rest van de avond over Eve.

Tijdens haar korte verblijf in Ierland lukte het haar zelfs om bij te praten met Ben Logan. Hij had zes maanden voordat haar vader de diagnose kreeg contact gezocht via Facebook. Ze had er lang en goed over nagedacht of ze zijn vriendschapsverzoek zou accepteren. Ze had zelfs een paar Amerikaanse vriendinnen gepolst.

'Nóóit vrienden worden met een ex,' zei Debbie.

'Absoluut zijn vriendschapsverzoek accepteren, er is hier toch niemand met wie je iets hebt,' wierp Marsha tegen.

'Het is gevaarlijk,' zei Debbie.

'Hoezo, gevaarlijk?' vroeg Marsha. 'Hij woont daar, jij woont hier, en het is gewoon een beetje flirten op internet. Het wordt ook wel een keertje tijd dat ze iets gaat doen.'

'Waarom koopt ze dan niet gewoon een jurk, tut zich een beetje op en gaat met iemand uit?'

'Ik zit hier, hoor,' bracht Eve hun in herinnering.

Ondanks Debbie's waarschuwing zou haar nieuwsgierigheid het altijd winnen, dus nadat ze het net lang genoeg had uitgesteld om ervoor te zorgen dat niemand, en vooral Ben zelf niet, zou denken dat ze te gretig was, accepteerde ze zijn verzoek en bladerde meteen door zijn foto's en berichten. *Nog steeds klein en nog steeds een waanzinnig lekker ding.* Zijn haar zat te gek en hij was bruin en gezond. *O, Ben, voor mij zul je altijd Glenn Medei-*

ros blijven. Het was duidelijk dat hij naar de sportschool ging, en zijn ogen straalden nog steeds als hij in de cameralens keek. Hij was eigenaar van een keten van dure biologische supermarkten in Dublin, Wicklow, Galway en Cork. Hij was getrouwd met een vrouw die Fiona heette. Aan de foto's te zien gingen ze, ondanks zijn minisupermarktrijk, heel vaak op vakantie en hadden ze geen kinderen. Hij stuurde Eve een paar uur nadat ze zijn vriendschapsverzoek geaccepteerd had een bericht.

Hé Blondie,

Wist niet of je het zou accepteren, blij dat dat zo is. Gefeliciteerd met al je succes. Ik heb altijd al geweten dat je het zou gaan maken, al was het wel een verrassing dat je in de sieraden bent beland, maar goed, ik dacht dat ik rockster zou worden en ben in de voedselbiz terechtgekomen. Hoe is 't? Kom je nog weleens thuis? Ben, oftewel Glenn M. xxx

Ze antwoordde vriendelijk en feliciteerde hem met zijn supermarktsucces en zijn huwelijk. Ze zei dat ze in geen jaren meer thuis was geweest, wenste hem het beste en sloot beleefd af. Daarna reageerden ze op elkaars berichten, tagden elkaar in foto's uit het verleden of grappige YouTube-filmpjes, af en toe klikten ze op 'vind ik leuk' als de ander iets had gepost, en dat was dat, tot Eves vader ziek werd.

Eve was één week thuis toen hij haar thuis belde en vroeg of ze zin had om koffie met hem te gaan drinken. Ze was het grootste deel van de week van en naar het ziekenhuis gerend terwijl ze haar vaders kamer thuis in gereedheid bracht en thuishulp voor hem regelde. Ze had Gar of Paul nog niet gesproken en toen belde Ben zomaar ineens.

'Hoe wist je dat ik hier was?' vroeg ze ongelovig.

'Ik dacht dat ik je in Donnybrook zag en besloot je eens te bellen.'

'Ik ben niet eens in de buurt van Donnybrook geweest.'

'Nou, dan was het waarschijnlijk het lot,' zei hij, en hij klonk

net als de jongen die ze twintig jaar geleden een zomer had liefgehad en was kwijtgeraakt.

Haar hart sloeg een slag over. *Hij is getrouwd, Eve, gedraag je.*

Ze dronken koffie in de buurt van het ziekenhuis, en hoewel ze bang was geweest dat het ongemakkelijk zou zijn, was dat helemaal niet zo. Ze vielen terug in een ontspannen relatie, zonder zich in te houden, maar ook zonder veel uit het verleden op te rakelen.

‘Zo, dure supermarkten,’ zei ze.

‘Zo, goedkope namaakjuwelen,’ zei hij.

‘Dat is maar een klein deel van de business en ik gebruik liever de term “betaalbaar”, en moest jij niet een gekwelde dichter worden die uiteindelijk rockster werd?’

‘Jij bleek gelijk te hebben en ik was waardeloos, maar moest jij niet de nieuwe Coco Chanel worden?’

‘Dingen veranderen.’

‘Maar je bent geen steek veranderd.’

Hij keek haar goedkeurend aan en Eves hart sloeg nog een slag over.

Eve ontdooide niet snel. Ze was geen verwaande of bijzonder ijdele vrouw en ze voelde zich zelden mooi, maar ze zag schoonheid in de gekste gezichten en haar jarenlange werk in de chique modewereld had daar niets aan veranderd. Maar het was een feit dat de meeste mensen in haar omgeving haar heel mooi vonden. Ze was één meter tachtig, van nature blond, en ze had een gezicht dat heel goed een kort koppie kon hebben. Ze was slank en atletisch gebouwd, en ze had een roomkleurige huid en groene ogen. Eve had model kunnen worden als ze niet zo’n hekel had gehad aan de camera. Ze voelde zich altijd een beetje jongensachtig. Toen ze begin twintig was, had ze haar haar kort laten knippen en ze droeg het nog steeds in een variant van dat kapsel; niet omdat het trendy was, maar omdat het praktisch was. Tot grote afschuw van haar vrienden in Amerika kon je haar uittekenen in haar spijkerbroek, singlet en blazer, en droeg ze zelden make-up. Ze was nooit

meisjesachtig, had geen miljoen paar schoenen en al maakte ze sieraden, het enige wat ze zelf droeg was een gouden muntketting met haar moeders naam erop. Ze keek een groot deel van de tijd omlaag, dus moest ze op haar houding letten, want de sporadische keren dat ze zichzelf liet gaan, zakte ze in. Dus ondanks de algehele consensus, zag Eve niet wat anderen zagen als ze in de spiegel keek. Eigenlijk voelde Eve Hayes zich alleen mooi als ze zichzelf door de ogen van Ben Logan bekeek. Toen ze twintig jaar nadat ze uit elkaar waren gegaan – op de vreemdste avond van Eves leven – in dat koffietentje in Dublin zat, bloosde ze omdat ze zich een uur lang weer mooi voelde.

Na die eerste, succesvol verlopen ontmoeting spraken ze regelmatig af, eerst voor koffie en daarna voor lunch, diner en een drankje in een bar, en toen ze met elkaar naar bed gingen, was dat vanuit de insteek dat hij van zijn vrouw hield en zij van haar leven, en dat ze geen van beiden iets anders wilden dan een beetje afleiding. Ze wisten allebei dat haar tijd in Ierland eindig was. Ze dachten er allebei hetzelfde over. Ze wilden allebei hetzelfde. Ze hadden er het volste vertrouwen in dat niemand gekwetst zou raken.

Eve had er geen rekening mee gehouden dat haar tijd thuis en haar vaders dood haar zouden kunnen veranderen en dat het leven van non-stop werken dat ze in Amerika had opgebouwd haar geen voldoening meer gaf en, belangrijker nog, dat ze dat niet meer kon volhouden.

Aanvankelijk ontkende ze dat ze een ander leven wilde of nodig had, en ze probeerde wanhopig weer in vorm te komen. Ze was moe en wilde niet langer een topvrouw in het bedrijfsleven zijn. Ze wilde geen sieraden ontwerpen. Ze wilde ze ook niet promoten of verkopen. Haar leven was lange tijd zo stressvol geweest dat ze niet had gemerkt dat ze een workaholic was geworden en dat haar bestaan niet of nauwelijks kwaliteit had. Nu ze bij haar vader, Clooney en haar oude vrienden was, drong dat tot haar door en besepte ze dat het niemand zou opvallen als ze dood zou gaan, en die gedachte beangstigde haar. *Ik ben het*

zo zat om alleen te zijn. Haar raad van bestuur wilde haar graag uitkopen. Ze hadden plannen met het bedrijf die zij had probe- ren tegen te houden, dus nu ze van gedachten was veranderd, was dat voor hen een droom die uitkwam. Amerika was goed geweest voor Eve, maar haar geboortestad lonkte en zes maan- den nadat ze haar vader in zee hadden begraven, keerde ze te- rug naar huis. Alles wat ze had, na een afwezigheid van twintig jaar, waren twee koffers en een kist met boeken over design. *Clooney is niet de enige die met weinig bagage reist.* Ze had wel een dikke bankrekening – wat verder niemand in Ierland leek te hebben – twee herenhuizen en een appartement dat uitkeek op Central Park. Eves accountant was verantwoordelijk voor die aankopen. Ze had in het penthouse gewoond en de herenhui- zen verhuurd zonder dat ze er zelf ooit was geweest. Clooney en Eve waren in vele opzichten volkomen verschillend, maar een van de weinige dingen waarin ze gelijkenis vertoonden was hun gebrek aan belangstelling voor het verzamelen van spullen.

Ze huurde een huis met uitzicht op zee, slechts tien minuten van het huis waarin ze was opgegroeid. Ze ging naar een sport- school in de buurt en gaf zich op voor yogalessen.

Ze ging soms koffiedrinken bij Gina, maar alleen als haar kinderen naar school waren, want Eve had nooit iets met kin- deren gehad. Ze vond het maar luidruchtige wezentjes die voortdurend interessante gesprekken onderbraken met banale stomme opmerkingen als:

‘Mam, mam, mam, mam, mam.’

‘Mama is aan het praten.’

‘Mam, mam, mam, mam, mam.’

‘Wat is er?’

‘Ik, ik, ik ben... ik vind kaas lekker.’

Eve was niet iemand die net deed alsof ze kinderen leuk vond omdat dat nu eenmaal sociaal aanvaardbaar was. Som- mige mensen stelden haar eerlijkheid op prijs, andere niet. Ze ging om met de mensen die het wel waardeerden. Dus de eer- ste keer dat Gina voorstelde om af te spreken, maakte Eve haar

duidelijk dat ze niets met kinderen had. Gina accepteerde Eves standpunt opgewekt en was eigenlijk wel dankbaar voor een ochtendpraatje zonder onderbrekingen als ‘Ik vind kaas lekker’ of ‘Mijn vriend Reece heeft een hond die Bones heet’.

Ze golfde met Gar en praatte met hem over de bankencrisis, de gevolgen van een IMF-deal en de vraag of Ierland obligatiehouders moest terugbetalen of niet. Hij wist zeker dat Ierland zich zou herstellen, maar dat kon wel twintig jaar duren. Hij zat in de export, dus had hij een van de weinige relatief veilige banen, maar toch overwoog hij om met zijn gezin naar Australië te verhuizen.

‘Wat is er in godsnaam gebeurd met dit land?’

‘We zijn hebbertig geworden en hebben het verkloot,’ zei hij bedroefd.

Hij wilde niet weg, maar maakte zich zorgen over hypotheekstijgingen en taxaties, en over de toekomst van zijn kinderen en van Gina en hem. Hun pensioen was verdwenen. Hij wilde in een land wonen waar zijn kinderen tenminste kans op een baan hadden als ze groot waren.

Dat is ook wat: kom ik terug, gaan mijn vrienden weg.

Ze tenniste één keer per week met Paul, daarna gingen ze uit eten en soms gingen ze op zondag wandelen op de kliffen. Hij deelde Gars zorgen niet. Hij was uitermate positief over alles. Het zou een paar jaar moeilijk zijn, maar daarna zou alles goed komen en zelfs beter dan ooit worden. Paul was altijd de optimist, maar goed, net als Eve had hij geen kinderen om voor te zorgen en ook al was er flink bezuinigd bij justitie, zijn twee-onder-een-kaphuis met vier slaapkamers was vrijwel afbetaald, hij had geen persoonlijke schulden gemaakt tijdens de jaren van overvloed, en hij had nog een appeltje voor de dorst op de bank staan.

Toen ze op een dag naar de kliffen wandelden, wees hij naar de zee. ‘Je hoeft geen geld te hebben om te genieten,’ zei hij.

‘Nee,’ zei ze. ‘Je hoeft ook geen geld te hebben om zelfmoord te plegen.’ Ze doelde op de plaatselijke investeringsbankier van

in de veertig, die de week daarvoor van het klif was gesprongen.

‘Jij moet er altijd weer een negatieve draai aan geven.’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik ben gewoon realistisch,’ zei ze schouderophalend.

‘Het is niets voor jou om aan het voetvolk te denken, Eve,’ zei hij en hij had een punt. Eve ging vaak zo op in haar eigen wereldje dat ze zich niet bekommerde om de mensen om zich heen.

‘Misschien word ik eindelijk volwassen.’

‘Daarvoor is het te laat,’ zei hij en ze liepen verder.

Paul had gelijk. Ze gedroeg zich te vaak als een verwend dame, ze was gewend haar zin te krijgen en was, vooral als het om Ben ging, soms net een stomme puber.

Ze was al één maand thuis toen ze contact met hem opnam. Hun affaire was gebaseerd op het feit dat Eve een vertrekdatum had, en voordat ze wegging, was duidelijk dat zijn zaak in de problemen zat. Dure supermarkten doen het niet goed tijdens een recessie. Eve maakte zichzelf wijs dat ze alleen maar wilde weten hoe het met hem ging en dat ze blij was dat ze vrienden waren. Ze spraken weer in een koffiebar af en deze keer was hij teruggetrokken en een beetje ongedurig. Hij voelde zich niet op zijn gemak bij Eve en dat vond ze jammer. Ze zei dat ze niets van hem wilde en gewoon wilde bijpraten. Daardoor werd de spanning wel minder, maar verdween niet helemaal. Hij sprak over de problemen die hij had. Hij had twee winkels gesloten en als hij het tij bij de andere drie niet kon keren, zou hij failliet gaan. Hij kon het zich niet veroorloven de leveranciers te betalen en de winkels te sluiten. Hij kon alleen maar hopen dat hij zijn aandelen tegen minderwaarde kon verkopen, maar het werd steeds moeilijker en zijn ideeën raakten op. Hij werd er moedeloos van en ze had medelijden met hem. Hij moest zich op zijn business focussen, herstructureren, met achteruitboerende banken onderhandelen en zijn vrouw voorbereiden op het mogelijke verlies van hun inkomsten. Ze zei dat ze er voor hem zou zijn als hij een vriend nodig had. Hij bedankte haar en ging weg.

Daarna spraken ze elkaar een paar keer over de telefoon. Het ging op en neer. Hij had een investeerder gevonden, maar dat liep mis. Hij had verschillende plannen, die allemaal haalbaar waren, maar alleen als hij krediet kon verzekeren. Hij was een vechter, hij zou wel een manier vinden. Ze praatten alleen over zaken. Ze gaf hem advies en daar was hij dankbaar voor. Ze luisterde naar hem en deed suggesties. Ze bood aan zijn boekhouding te bekijken. Dat wees hij eerst van de hand, maar later belde hij haar om te vragen of ze het toch wilde doen. Ze haalde de spullen op bij zijn accountant. Een week lang maakte ze aantekeningen en bekeek hoe hij de zaak kon reconstrueren om te overleven. Ze dacht dat ze een manier had gevonden om het businessplan zo te wijzigen dat het binnen het huidige klimaat paste, dus liet ze een bericht achter om erover te praten. Het plan behelsde een flinke verandering en ze wist niet zeker of hij daar klaar voor was, maar het was fijn om het gevoel te hebben dat ze een oplossing bood. Ze wilde hem wanhopig graag helpen. Hij belde haar niet meteen terug en ze wilde hem niet onder druk zetten. Hun relatie was veranderd. Dat accepteerde ze. Trouwens, ze was druk bezig met uitrusten en ontstressen; daarvoor was ze immers uit haar oude leven gestapt.

Er waren dagen dat ze zich zo verveelde en zo eenzaam was dat ze dacht dat ze een enorme vergissing had begaan. Op die dagen dacht ze vaak aan Lily. Ze haalde herinneringen op aan de zomer van al die jaren geleden en aan wie wat tegen wie zei en waar het allemaal was misgelopen. Door een combinatie van nare herinneringen en spijt deed haar hoofd pijn, kolkte haar maag en sloeg haar hart te snel, dus ging ze op haar harde, witte bank liggen en keek door haar hoge ramen naar de zee waar de as van haar vader in dreef. Ze staarde naar een voorbijvarend schip dat heel traag bewoog in de verte, en tegen de tijd dat het schip uit het zicht was, lag ze diep te slapen.

Dutjes waren Eves nieuwe ritueel aan het worden. In haar nieuwe leven draaide alles om ontspanning, en toch leed ze nog aan spanningshoofdpijn en een angstige onrust waar ze

last van had sinds het overlijden van haar vader. Ze had vaak het gevoel dat haar hoofd uit elkaar zou barsten, en er zat een gat in haar hart dat elke dag een beetje groter werd. Ze dacht dat ze misschien een hersentumor of een hartaandoening had, dus ging ze naar de dokter.

‘Je gezondheid is uitstekend.’

‘Zeg dat maar tegen de apotheker die me zo’n beetje beschuldigde van drugszoekend gedrag omdat ik voor de vierde keer in een maand een doosje ibuprofen wilde kopen.’

‘Wanneer heb je voor het laatst een oogtest laten doen?’

‘Jaren geleden.’

‘Nou, dan wordt het tijd voor een nieuwe.’

‘En het gat in mijn hart?’

‘Je hebt geen gat in je hart.’

‘Nou, zo voelt het anders wel.’

‘Heb je er ooit over nagedacht dat wat je ervaart misschien wel rouw is?’

‘Mijn symptomen zijn fysiek, niet emotioneel.’

‘Je hebt je vader verloren, je bent uit je zaak en je leven in New York gestapt en je maakt een nieuwe start in een vreemde omgeving tijdens een recessie.’

‘Mijn vader is bijna een jaar dood. Mijn zaak was mijn leven in New York en ik ben niet van plan hier iets te beginnen. Ik geniet van een welverdiend, zij het ietwat voortijdig pensioen.’

‘Mensen kunnen jarenlang rouwen, hoor.’

‘Ik ben geen mensen. Er is iets mis met me.’

Daarna maakte ze een afspraak bij een privékliniek en liet een hele batterij tests uitvoeren. Ze werd van top tot teen binnenstebuiten gekeerd en werd helemaal goedgekeurd, afgezien van het advies een bril te dragen tijdens het lezen en het werken op de computer. *Stomme artsen, wat weten die er nou van?*

Ze bracht veel tijd door met lezen en internetten. Soms volgde ze mensen die ze kende op Facebook. Op een dag probeerde ze aarzelend Lily te vinden. Ze toetste haar meisjesnaam en die van haar man in, maar ze was er niet. En als dat wel zo was

geweest, zou Eve er waarschijnlijk niets mee hebben gedaan. Op de begrafenis van haar vader had ze op een gegeven moment gedacht dat ze Lily zag, maar toen de vrouw dichterbij was gekomen, werd duidelijk dat ze heel iemand anders was. Gar had het één keer, toen Lily voor het eerst naar huis terugkeerde, over Lily en haar man Declan gehad. Hij had verteld dat Declan hartchirurg was en dat ze samen twee kinderen hadden, maar veel meer wist hij niet. Ze hadden in Cork gestudeerd en waren na die zomer letterlijk van het toneel verdwenen. Paul had gehoord dat ze een paar jaar eerder naar Killiney verhuisd waren, wat eigenlijk maar iets verderop lag, een halfuur meer of minder in het verkeer daargelaten, maar ze waren nooit in de buurt gezien. Eve deed net of het haar niet veel kon schelen, maar dat was niet waar en toen ze thuis was, googelde ze Declan Donovan. Er verschenen een paar artikelen over een bepaalde hartoperatie die met hem in verband werd gebracht. Verder vond ze heel vaak de gegevens van zijn privépraktijk en het ziekenhuis waar hij werkte, maar daarna niets meer. Er was een foto. Hij was ouder, maar nog steeds hetzelfde. Eve wilde de foto printen en verbranden, maar dat zou kinderachtig zijn, dus in plaats daarvan stak ze haar middelvinger op naar het scherm. *Flikker op, Droplul Donovan. Ik hoop dat je brullend sterft.* Ze googelde Lily, maar er kwam niets boven. Ze vroeg zich af of Lily haar ooit had gegoogeld of ooit ook maar aan haar gedacht had zoals zij aan Lily dacht en haar miste. Waarschijnlijk niet. Per slot van rekening had Lily een druk leven met kinderen en een man, en Eve was er vrijwel zeker van dat het Lily helemaal niks kon schelen of ze leefde of dood was.

Nadat ze het aan het verhuisbedrijf had overgelaten om de rest van haar vaders meubels in het busje te laden, keerde Eve met bonkend hart terug naar haar appartement. Ze deed twee pijnstillers in een glas en schonk er water bij. Ze draaide ze afwezig rond en merkte pas dat het water over het glas was geklotst toen ze erover uitgleed en bijna haar been brak. *Dat*

scheelde een haartje. Dat moest er nog bij komen. Hier alleen zijn met een gebroken been. Toen de tabletten waren opgelost, dronk ze het mengsel op. Ze had het warm, ook al was het geen bijzonder warme dag en had ze eind mei de vloerverwarming al uitgeschakeld. De glanzend witte porseleinen tegels waren koel onder haar voeten. Ze zette haar glas op het aanrecht en ging in lotushouding op de grond zitten. Ze strekte haar armen boven haar hoofd en boog voorover, waarbij ze haar gezicht op de koele tegels liet rusten en zichzelf stevig omhelsde. De koude tegels voelden prettig tegen haar wang, dus bleef ze heel lang zo liggen, tot haar heupen zeer deden en haar voeten zo gevoelloos waren dat het leek of ze er helemaal niet waren.

Ze hupte door de keuken in een poging het tintelende, prik-kende gevoel te laten verdwijnen, toen de telefoon ging. Het was Ben en hij klonk down. Hij had een gigantische ruzie met zijn vrouw gehad en ze was het huis uit gestormd om de nacht bij haar moeder door te brengen. Hij wilde naar haar toe komen. Haar hoofdpijn was weggetrokken, ze had net ongestoord een uur op de keukenvloer gelegen, het was vroeg, ze had niets te doen aangezien ze niet echt een tv-kijker was, het was het eerste telefoontje in drie dagen dat ze kreeg, ze was zo eenzaam en verveeld dat ze het kon proeven, en daarbij miste ze hem zo erg dat het pijn deed. Ze stemde gretig in. *Jippieieie, Ben komt!*

Ze douchte langdurig en droogde haar korte haar in vijf minuten. Ze trok haar geluक्सlingerie aan, besprenkelde zichzelf met parfum en trok een van haar twee jurken aan. Het was een zwarte jersey wikkellijurk die lekker zat en makkelijk uit te trekken was. Ze hoopte écht dat Ben niet met haar over zaken wilde praten, maar dat hij op zoek was naar een beetje afleiding, want dat konden ze allebei wel gebruiken.

Als Eve zou weten wat er te gebeuren stond, zou ze tegen Ben hebben gezegd dat hij zijn vrouw achterna moest gaan. Ze zou gezegd hebben dat hij haar nooit meer moest bellen. Ze zou hebben opgehangen. Maar dat was altijd Eves probleem. Ze dacht bijna nooit na over de gevolgen.